

Repensem els casals d'avis

Mario Cugat

Adintre ens hi trobem bé. Estem com a casa i envoltats dels nostres amics antics i nous. Passem molt bones estones i el que fem: llegir, parlar, jugar, organitzar coses i actes, fer viatges, etc., ens plau, ens alegra la vida, ens reconforta.

Són casals amb una llarga tradició, molts amb una interessant història, ben arrelats a la idiosincràsia catalana i tots aconsegueixen una funció irrenunciable: combatre la solitud, donar caliu contra un possible allunyament familiar, ocupar-nos un temps que, d'altra manera, fóra buit i trist, sentir-nos part integrada de la societat i que, enmig dels altres, no som una illa, si més no som coneguts i reconeguts.

I una cosa important. Per mitjà de les converses i dels intercanvis d'opinió, del contrast entre les diferents postures davant els fets de vida, es va creant l'opinió pública que, juntament a la dels altres conciutadans, arriba a definir-se com la voluntat social sobre la qual s'establiran programes polítics, s'influirà sobre els governants, s'establirà el model de societat que volem, en definitiva, es crearà el futur.

Tot i així, crec que ens hem de re-

pensar els nostres casals d'avis. Perquè podria ser que, segons estiguin plantejats, d'una banda desaprofités unes instal·lacions i uns espais d'encontre i d'altra banda nosaltres mateixos ens autoconvertíem en un grup social exclòs, tancat, marginat del conjunt de la societat.

Pensem una mica. Les persones grans disposem del dia lliure i en fem l'ús que ens ve de gust. Però al capvespre ens recollim a casa i a partir d'aquest moment, el Casal queda lliure i les seves instal·lacions buides. Però la gent que treballa és a partir d'aquest moment quan disposa de temps i necessita d'instal·lacions adients per fer feina. Moltes entitats, grups o associacions no disposen de local o no poden pagar-se el local suficient que necessiten: associacions veïnals, corals, grups de teatre, d'excursionisme, de manualitats, d'activitats artístiques, de fotografia, de serveis socials diversos, d'atenció a la gent gran, ONGs, grups de joventut, etc. etc.

Si decidíssim compartir el Casal amb ells obtindríem moltes coses. Reduir els costos, ja que ens podrien pagar un lloguer o participar de les despeses. Ser solidaris amb gent que vol

fer feina i que de vegades no pot per manca de lloc. Aprofitar-nos de les seves activitats, puix moltes, potser, ens interessin i volem gaudir-ne i ens les muntem tots sols dispersant esforços, reduint rendibilitats i limitant la possible amplitud de la convocatòria.

I el que és més important. Compartiríem vida i relació, opinions i punts de vista, conversa i experiències amb adults, jovent i altres "status" socials que ens enriquirien amb amplitud de mires, rejuveniment intel·lectual, novetats, nous coneixements, vida, en resum.

Això no és nou. El Manual de Bones Pràctiques dels Casals, de l'ajuntament de Barcelona, dona exemples i experiències dels que ho han fet i dels avantatges i millores aconseguides. Un Manual que us podem fer a mans si ho voleu.

És cert que els grans necessitem i volem pau i tranquil·litat, ens agrada estar entre nosaltres i no ser gaire aïllats. Però no podem aïllar-nos. No ens convé. Ens perdriem molt i molt de bo. Ens fariem mal perquè és dolent, fins i tot, per a la nostra salut.

I amb bona voluntat, tot s'arregla.

I no és tan difícil.

I com ho agraïrem després. ■

Al servei de l'habitatge social

JUNTS PELS BARRIS

Administrem
l'habitatge social
públic
a Catalunya.

Rehabilitem i fem
el manteniment
del parc públic
d'habitatges.

Invertim en
els barris
d'habitatge
social públic.